

D A N I C A .

Katolišk cerkven list.

Tečaj IX.

V Ljubljani 3. maliga travna 1856.

List 14.

Kralj Rastislav.

Kralj Rastislav hrabri, moravski vladar,
God zmage slovesno obhaja,
De višimu bitju gre slava in dar
Pobožna ga misel navdaja,
Na zalim prestolu zamišljen sedi;
Si misel prežene al spet se zbudi,
Če prav je prestolna dvorana
In Velegrad polen visokih gostov,
Županov, junakov slovanskih rodov,
In dvornikov množica zbrana.

S hvaležnostjo ljudstvo donša dari:
Naj lepsi pridelke deržave,
Od rude, živine, kar zemlja zori,
Do boginje Zive narave,
V podnebne višave in daljne strani
Se petje razlega in godba doni
Na slavo mogočniga kralja;
Kralj vendar globoko zamišljen sedi,
Poprejšnja se misel mu vnovič zbudi,
Slaviti stvarjenja vladarja.

Al zdajci potegne kralj brušeni meč,
In zopet nazaj ga potisne,
Pokrije si šapelj, ko solnce blišeč —
V tim hipu hrumenje potihne.
Vladarju zjasni se otožni obraz;
Vse pazi na mig in povelje, ukaz,
Očesa od njega ne gane,
In čaka željno na kraljevi govor,
Izverstne svetičnosti prvi prizor;
Zdaj reče resnobno na zbrane:

„Končana je vojska nemili razpor,
Nedolžne kervi prelivanje,
Napočil spet mirniših časov je zor
Čez mirne, gostivne Slovane.
Svobodne so mesta, gradovi, vasi
Sklenile so družbinske svete vezi,
Napadov se treba ni bati.
Iztiran sovražnik je spet čez mejé,
Kdor upa si priti sovražno, gorjé!
Prepozno bi znal se kesati.

Vam hrabri junaki! za vašo serčnost
Zahvalim v imenu deržave,
Ki dom ste branili in našo prostost,
Deležniki moje ste slave,
Na veke ne ugasni vaš dragi spomin,
Slavi naj vas pesim iz serca globin:
De slišijo zemlje narodi,
Kakó ste branili junaško, zvestó
Deželo, svobodo in vero svetó
Prot robski nemili osodi.

Postavo poprečnjo za dobro spoznam,
Ne pike ji nočem dodjati,
In mora služiti za sleherni stan,
Bogatim in revnim veljati;
Pravica naj geslo vsih mojih bo dél,
Vso moč obrniti na blagor dežél.
Ko pravi služabnik deržave;
To vse dopolniti čez mojo gre moč

Sobrani! jez upam na vašo pomoč.
Zlojšujete mi vladne težave.

Slabotne osnove je sprava obstoj,
V nezlogi se sprejo pervine,
Se vname, ne prej potolažljivi boj,
De ena gotovo pogine;
Iz iskre se vname brezmejni požar,
Iz jasniga neba strahotin vihar,
Ki vse pokončati nam žuga;
Zatorej naj spremlja vas prava modrost,
In milost zmehčuje postave ojstrost,
Ne bodi prezreta zasluga!

Kjer meč se je bliskal; naj lemez bliši,
Trebite pustotne ledine,
Kjer mesto razderto požgano leži.
Naj zopet iz groblje se dvigne;
Umetnost, kupčije naj vnovič cvetó,
Življenje po šegah očetov naj bo.
Čez nemoč kmetijstvo častimo,
To dedov je naših nar lepsi lastnost,
In vnukam spolniti jo, sveta dolžnost,
Nikoli je ne opustimo.

Slovani so rabili brano in plug,
Trebili dobrave, divjine,
Ko bližnji sosedje skoz gojzde in log
Lovili so divje zverine.
Je treba želeti nam večih zaslug,
Al slava mar pride iz bližnjiga tug,
Na plani kervavi izklijé?
Kdor prime prisiljen za strele in meč,
De brani in varva očetovo reč,
S pravico na strani se bije.

Vsi drugi stanovi kmetijstva so sad
Brez njega ne blo bi ostati,
Brez njega človeška gre družba v razpad,
Bi ljudstva se mogle skitati.
Vsaktera umetnost doseže si rast,
Ko pride nje doba, nobena je last
Ne more nazaj pomladiti;
Kmetijstvo cvete pa iz veka na vek
Kljub divjih prevratov in družih oprek,
Zaterto se vé oživiti.

Kmetijstvo odriva vse zlobe na kraj,
Človeka selitve odvadi,
Pušave pretvarja v pozemljiski raj,
Steber je naj terdnjši vladi.
Vse ljudstva ki pléna po krivim želé,
So véši enake in v boju zmedlé,
In ni ga za njimi spomina,
Vandalsko razdjanje povsod se dobi,
Nestevno nedolžnih končajo ljudi,
Kervava je njih zgodovina.

Veliko rohnelo narodov je že
Čez naše prelepe planjave;
Al zdaj nad grobovi nemirnih versé
Temotne in goste dobrave;
Ker družbinskih niso cenili postav,
Veseljé imeli na grobljah deržav,
Do slednjiga vsi so končani,
In koliko je ljudstev, ki njih še imé

Ne bo se resilo iz večne teme,
De! zgodbi so čisto neznani.

Vsakteri popotni naj bo pogostvan.
Iz ktere si bodi država,
Ki pride prijazno, je ptuj ali Slovan.
Na plodne ravnine Morave;
Nihče naj ne krati nikomur pravice.
Naj sleherni spolni zvesto svoj poklic.
Le s tim bo obstalo vladarstvo.
Radoje naj danes se vsako serce.
Nesrečni izbrise si grenjke solze
Zaupna na moje naj varstvo!

Pri slednji gostii naj pesmi done.
O miru, bratinstvu, modrosti,
Kar v duši prežene skušnjave lude.
In v sercu zatara britkosti;
Od Zive čistote, Svet'vida moči:
On zmage nam daje, sovražne zroči.
Ki vnema zvestobo gorečo.
De v času zaderge je vse en junak
Ko dviga sovražnikov divjih se vlak.
Končati deželo cveteco. (Dalje sledi.)

Častitimu duhovstru tarantinske škofje pozdrav in blagoslov!

(Razglas pogodbe.)

Kakor Kristus, naš Božji učenik, vkljenjen pred Herodam ni delal čudežev, tako tudi njegova nevesta sveta katoliška cerkev, ki je bila s tolikimi njenim življenju in djanju protivnimi postavami ovčrana in vezana, ni mogla svoje blagorne moči skazovati, in je bila pogosto tistim v zasmehovanje, kateri so jo vklepali. Beseda našiga apostolskiga cesarja in gospodarja Franca Jožefa I., rekoč: „Hočem, de naj cerkev svoje zadeve samosvojno vlada“ (1850), je zdaj poterjena po sklenjeni pogodbi s sv. Očetam Pijem IX., in se ima s spolnovanjem v državno postavo povzdignjene pogodbe blagorno skazovati.

Pridenem Vam tukaj, ljubljene tovarši v nogradu Gospodovim, po zapopadku tehtno pismo cerkvene svobode, z oziram na razpis od 9. grud. 1855, št. 2449, kteriga tudi v cerkvenim oziru prevdarjate in se po njim ravnajte. Dosti se je že o tem pisalo in govorilo; nujte tedaj, de manj govorimo, pa toliko več delamo, v blagor cerkve in države v zveličanje naši skerbi zročene čede Kristusove. Pomlajenje kersanskiga življenja, novo razcvetanje čednosti ali kreposti, zbujenje tolikrat begoče zadovoljnosti ima biti venec pogodbe, ki je beli dan zagledala, — mi duhovni pa naj bomo duša tega prizadevanja, de se beseda vresniči in postava poživi.

Prejden pa zamorem, ljubljene bratje, Vam zastran posameznih členov bolj natanke določila podati, Vas moram poprej opomniti, v kakošnim duhu de je bila pogodba med naj višjima oblastima s pomočjo Božjo sklenjena, v kterim duhu se ima ta postava tudi v djanje spraviti in spolnovati, de bo v blagor avstrijskim narodom. Ta duh je duh nasprotniga zaupanja, ljubeznajive nasprotne prijaznosti in nasprotne pomoči med duhovsko in deželjsko oblastjo. V tem duhu službo opravljati je deželnim uredam odkazano, tudi jest Vam velevam, v ravno tem duhu delati, predragi sodelavci! Kjer si obojni oblasti zedinjeni v duhu praviga miru prijazno strežete, se med seboj spoštujete in djansko podperate, ondi se oko Najvišjiga z dopadljivostjo na osrečeno ljudstvo ozera, in se blagoslov razcveta; služba se spoštuje, duhoven se ko namestnik Božji, in urednik ko namestnik cesarjev visoko ceni. Vsaka netečna nezaupnost pa je enaka vjedajoči kislini, ktera dobri nasledek naših naj boljših namenov in prizadev že v začetku

oslabljuje in razdéra. Odkritoserčno medsebojno zaupanje je želja našiga svetiga Očeta, je stanovitna volja našiga velikoserčniga cesarja, in ima biti podstava našimu prihodnjimu služnjimu ali urednimu obnašanju.

Visoki namen pogodbe je polno in neovčrano razcvetanja cekveno-verniga življenja; ako hočemo ta lepi cil doseči, dajmo tedaj, moji bratje in sodelavci, in z dvojno poprijeto prizadevnostjo delajmo v cerkvi in v učilnici, pa tudi v natanki obravnavi nam zročeniga cerkveniga in službiniga premoženja. Z veči cerkveno svobodo naše dolžnosti niso manjši, naša odgovornost se je le še toliko zvikšala. Otroku, ki je bil vaje ob roki hoditi, in se sprosti, je veliko veči prizadeve treba, de se na pravi poti po koncu ohrani; mi pa v vsih urednih ali službnih oddelkih delajmo kakor možje, in se skazujmo vredne visokiga zaupanja, ki se v nas stavi. Visoka volja Njih cesarskiga apostolskiga veličanstva je, de naj se po XVI. členu duhovskim osebam in cerkvenim napravam v besedi, pisanji in djanji vselej dolžna čast in spoštovanje skazuje. Ako ima ta cesarska beseda cerkvenim služabnikom v prid biti, mora vse naše djanje in nehanje polno spoštovanje zaslužiti. Naše življenje bodi brez madeža, gostoljubno naše stanovanje, pomagljive naše roke ob času potrebe. Vojskujmo se zoper dvojniga prenadležniga sovražnika človeškiga blagra naše dni, zoper pohlepnost vživati in zoper samoljubnost. Naj sveti naša luč pred ljudmi neverniga časa, ki je le prepogosto merzel ter brez ljubezni Božje in bližnjiga, de vidijo naše dobre dela, in hvalijo za nje Očeta v nebesih. Le darovavno duhovstvo, polno žive vere in djanske ljubezni, poboljša svet in otme človeško družbo, z gnado od zgorej. (K. sl.)

Čudno spreobrnjenje.

Na prijaznim griču, kteriga krog in krog rodovitne terté in solnčne trate krijejo, stoji prelepa cerkvice, Materi Božji posvečena; znana je po bližnji okolici in tudi v daljnih krajih. Zarano sleherniga dne se čuje vbrani glas svete molitve, ktero pobožni mnihi, oskerbniki cerkvice, Bogu v čast prepevajo; jasno pojejo zvonovi in kličejo iz tihe doline ljudstvo v hišo Božjo, kjer se daruje neomadežano Jagnje, presveti dar nove zaveze. Veliko molitve, veliko zaželenih dobrih sklepov se stori na tem svetim kraju; marsikdo, ki pride z obteženim srcem, zdihajoč pod terdim bremenam grehov, zaceli tukej globoke, skleče serčne rane — utolažen se verne na svoj dom.

Bila je že pozna jesen. Nekiga jutra pride, ko je komaj jela zarja vstajati, mlado dekle, stopi v cerkev, pomoči svoje čelo z blagoslovljeno vodo, se prekrži, ozre se po podobi Matere Božje, globoko zdihne in gorka solza nje mlado lice polije. Kdor jo je pazljivo pogledal, je mogel vediti, de v njenim sercu se mora kaj posebniga goditi.

Že je stalo sem ter tje pri spovednicah nekaj ljudi, njim se tudi ona pridruži, po redu se linica tudi za-njo odpre. Ni pripustila časa častitimu starčiku, ko so linico odperli, blagoslova izreči, naglo izusti: Dovolite mi, duhovni oče, povedati vzrok, kteri me je ravno dans lesem pripeljal. Zunej naše vasi, jame praviti, je lepa kapelica, Matere Božje podoba z Jezusom s križa snetim, je v njej. Od nekdej ženč iz vasi preskerbljujejo olje, vsaki večer, ob petkih in sabotah pa vso noč lučica tam berli; deklji smo pa od prve pomladi do pozne jeseni v venčike cvetličice pletle naši ljubi, žalostni Materi v čast.

Na polje in s polja grede se moški in ženske radi z eno Češenasmarijo pri kapelici oglasujejo in to je bilo tudi moje nar slajši veselje. Pri vodnjaku, in kjer smo se sošle, smo rade govorile, kaj homo Marii v kapelici omislile, kako jo ozaljšale. Še zaspali nisim mogla, če celi dan nič pri kapelici nisim molila.

Preteklo spomlad pride v našo vas dekle iz ptujih krajev služit. Mojih let je, priljudna, vesela; od mene do soseda, kjer služi, ni dalje. Soznanile sve se, — ni bila tako lepe duše, kakor obraza, nič dobriga se nisim od nje naučila. V družbe, na ktere me je poprej groza misliti bilo, me je speljala. Zginilo je, kar sim to prijateljico imela, moje veselje do Marije, do kapelice, ne ene rožice od te dobe v ta namen nisim odtergala, malokde je sim tje šla molit. Kolikerkrat sim zvečer od delec lučico v kapelici ugledala, me je sicer vselej še nekej jelo skerbeti, peči, — nisim bila ne zadovoljna ne srečna, — sklenila sim večkrat k spovedi iti, tode od tedna do tedna od sklepa nisim dalje prišla. Ravno sinoč sim spet terdno sklenila, pot greha zapustiti, in današnji dan pri spovedi pomoči iskati, — kar me na večer ko sim ze dodelala in malo moliti hotla, prijateljica obiše. Dolgo sve kramljale — nič Božjiga nisve govorile, sklep moj za spoved je šel spet po vodi. Trudna zaspim, ko una odide. Dolgo se nisim mogla spat, ko me strašne sanje napadejo. Bilo je popoldne, — take so bile sanje — prav veliko sim dela imela. Zapel je zlo otožno veliki zvon, rekli so, to in to gredo previdit. — bila je moja prijateljica. Ker dela nisim mogla pustiti in Gospoda spremiti, grem le na prag, na kolenih ga počastit. Hitro so stopali gospod fajmošter, zvončik je neizrečeno žalostno pel. — Odidejo. — Komaj se dela spet poprimem, že priteče nekdo, rekoč: je prepozno — umerla je. Zvončik se spet glasi, vidila sim gospoda s sv. Rešnjim telesam počasi nazaj proti cerkvi iti, sveti roženkranc so molili. Prestrašena tečem prijateljico gledat, kličem — ni glasu, za roko jo primem, res. terda, mrtva je bila. Vedila sim, kakošno je bilo njeno življenje; vedila, de je v smertnim grehu. Sklenila sim v veliki žalosti svoje roke, sklenjene visoko nad svojo glavo vzdignem, na mervto truplo se veržem in zdihnem: Tedej prepozno — brez svetih zakramentov si umerla — oh kje je tvoja duša! Še zdaj občutim, kako so se moje vroče lice njeniga merzliga čela dotaknile. Potok solz me polije, in v tem se zbudim glasno jokaje. — Ura je še le polnoči bila, ali spati mi ni bilo več mogoče. Močno je bilo prestrašeno moje serce, ostudnost greha, vse življenje mi je pred očmi stalo, — o Bog, ko bi te sanje za-me, za-njo bile resnica, kaj bi bilo! Zgodej sim vstala, moja perva pot je bila h kapelici. Iz globočine pobitiga serca sim pripomoči prosila žalostno Marijo; prijateljici sim si tam namenila svoje sanje povedati, za njo vsak dan moliti, takošni prijaznosti do nje pa za vselej slovo dati. Od ondot pridem semkej, še enkrat prijaznost Božjo zadobit; resnično si bom zana prej prizadevala, s pomočjo Božje milosti nikdar več je ne zgubiti.

— c.

Bogoljub dvomečimu Bernardu.

II.

Od neskončniga usmiljenja Božjiga.

(Konec.)

Bilo je sv. leto. Goreči misijonarji so zagrešeno ljudstvo k pokori opominovali: „Spreobrnite se, dokler je še čas, pride noč in več delati ne bo moč!“ Med obilno množico ginjenih poslušavcov se je bil nekterekrti tudi nek terdovraten mož iz radovednosti vrnil. Merzel, kakor mu je serce bilo, je Božje

opominovanja sprejemal. Tode slišana beseda, ki se mu je nehoté v sercé vcepila, ga po noči iz spanja vzdigne in ga k pokori naganja tako silno, de ves nepokojin se kar do misijonarjev podá, svojih grehov se spovedat. Potolažen in odvezan serčno preserčno moli in zjutraj z naj večji pobožnostjo presveto Rešnje Telo prejme. Dan njegoviga spreobrnjenja je bil zanj in za njegovo ženo dan naj večiga veselja, naj slajših občutkov. Alj glej, ko na večer spokorjeni mož v pobožnih pogovorih pri mizi stoji, se od mervtuda zadet mervtev na tla zgrudi, in prišla je res zanj noč, po kateri se spreobrniti ni več moč. Tode, srečna duša! de si saj zadnji dan se poboljšala in skesana v Božjo milost klicala. Kaj bi bilo pa s teboj, ako bi bila spoved in poboljšanje le še na prihodnjo noč odložila? — Bernard! ljuba moja družina! Nikar tedaj ne odkladajmo k Bogu se spreobrniti; ako se hudiga greha zavemo, nikar ne odlašajmo na prihodnje leta, mesce, tedne ali dneve se spovedati in z Bogom se spraviti; morebiti je ravno dans zadnji čas odpusenje grehov si zadobiti in tedaj pogubljenja se ogniti, juter utegnemo pa že mervti na parah ležati. — V sv. pismu beremo naslednjo prigodbo: Kralj Manases je bil pred Bogom veliko hudiga storil. Božja pravica mu je pa v kazen velike britkosti naklonila. Kralj, v teh revah se vidivši, se resniga spreobrnjenja loti in v Božjo milost kliče. Bog ga je res zdihajočiga uslišal, iz britkost rešil in mu vse grehe odpustil. Njegov sin, Amon, naslednik judovskega prestola je tudi hudobije svojiga očeta posnehal in se tedej veliko pred Bogom pregrešil. Mislil je namreč — kakor sv. Klemens opomni — vsih grehov se vdeleževati, ktere je njegov oče v mladosti dopernašal in potem v starosti, kakor njegov oče, se spreobrniti. Tode Amon se je strašno prekanil. Le dve leti je vladal in njegovi lastni služabniki so ga zalezovali in v njegovim lastnim kraljevim dvoru ga umorili! — Gorje, gorje grešniku, ki se prederzno na milost Božjo zanasa!“ Nikar tedaj ne reci: usmiljenje Gospodovo je veliko“ — pravi sv. Duh — „on bo množico mojih grehov odpustil! Zakaj hitro se sicer njegovo usmiljenje bliža; tode tudi njegova jeza; in njegova jeza gleda na grešnike.“ (Eccles. 5, 6—7.)

Bernard! V sled vsiga slišaniga nikar več ne dvoimi, če ti bo Bog tvoje grehe odpustil ali ne, sej Bog je neskončno usmiljen, naj večimu grešniku, z naj večji radovoljnostjo odpuša; ali zato nikar ne odlašaj spreobrniti in spokoriti se, zakaj neskončni milosti Božji neizrečeno ostra pravica, če ne že tukaj, pa gotovo unkraj groba roko poda. — Sploh vas pa opominjam: varujte se greha in perložnosti vanj; ste pa po nesreči kakiga smertniga greha se vdeležili, koj skesani popolnoma grevengo obudite, pri prvi priložnosti pa pred spovednikom Božje milosti isite, in za terdno smete zaupati, de vam bodo vsi grehi odpušeni. Ker smo pa vsi več ali manj z velikimi ali majhnimi grehi omadežani, padimo že zdaj na svoje kolena ter vsi zgrevani kličimo v Božjo milost:

Oče mili, se me usmili!	Oče mili, se me usmili!
Res, nesrečno sim se ranil:	Je terpeti, al umreti:
Pa le greva	Rad prestanem,
Me, de reva	De postanem
Sim neskončno Tebe zalil.	Sin Tvoj srečni, spet sprejeti.
Oče mili, se me usmili!	Oče mili, se me usmili!

Oče mili, se me usmili!
Zdaj, tedaj ko bom umiral:
Greh pozabi.
Me povabi
V nebo, in bom prepeval:
O brez konca si Bog mili!

Joz. Furlani.

Ogled po Slovenskim.

Is Ljubljane. V ponedeljek zvečer so prišli Visokočastitljivi gospod viši škof Andrej Gollmayr iz Gorice in so se z našim Prezvzišenim knezam in škofam gospodam Antonam Alojzjem v torek ob desetih dopoldne k škofovskemu zboru na Dunaj podali. Deželski poglavar, p. n. grof Gust. Chorinsky, grof Hohenwart in več drugih imenitnih gospodov so jih do kolodvora spremili, ravno tako tudi Prečastiti stolni prošt gospod dr. Simon Ladinig, z veliko množico tukajšne duhovšine. Vsem spremljevalcem so se serčne želje na obraz brale: de bi le srečno zdaj popotvali in zopet zdravi nazaj prišli!

* „Schulbote“ pehvali zlasti naslednje kranjske kraje zavoljo pridnih učeniških zborov: Ribnico, Postojno, Novo mesto, Krajin, Radolico in Ipavo.

Is St. Andreja. Za leto 1856 ima častita duhovšina lavantinske škofije naslednje bogoslovske vprašanja izdelati: 1. Kaj so zročila (spon-alia)? Kaj je duhovnu po cerkvenim (kanoniškim) pravu v ti reči vediti in storiti? 2. Kaj je katoliškemu duhovnu storiti, ako kdo njegovih farmanov misli zmešani zakon skleniti? Kaj veleva v ti reči katoliška cerkev? Quid est simonia, quotuplex, et quomodo sacerdos competens ejus reus efficitur? 4. Kratak nagovor, kadar se nove cerkvene orglje postavljajo, je v slovenskim ali pa v nemškim jeziku izdelati.

Is Gorice 31. sušca, X. Dans ob sedmih zjutraj so naš Prezvzišeni knez in viši škof na Dunaj odrinili. — 28. u. m. je svojo službo nastopil novi gim. katehet, gosp. And. Razpet, ki bo tudi slovenšino učil. — 27. je v Gospodu zaspal g. France Kociančič, brat bogoslovskiga profesorja, kaplan v Medari v 53. letu starosti in v 27. maštva. Naj po milosti Božji poje z nebeškimi kori Alelujo, ki je tukej ni mogel peti.

Is Tersta 22. u. m. sta bila v stolni cerkvi po prečastitljivim škofu keršena dva zamurca, strežeja nadvojvoda Ferdinanda Maksa. Kumovala sta, Njih cesarska visokost sami in pa španjolski kraljevič Don Fernando. Po sv. kerstu sta bila birmana in sta prejela zakrament svet. Rešnjiga telesa.

Razgled po keršanskim svetu.

Dunaj. Na Avstrijskim je dosihmal 33 rokodelskih družb. Tudi v St. Louis-u je prva amerikanska rokodelska družba napravljena, in vsih rokodelskih tovaršij je dosihmal 130.

Is Levova. 19. sušca so ondi v latinski semeniški cerkvi tri hčere vpricho svojiga očeta, c. k. urednika, prestopile v katoliško cerkev. V sercu so dobri otroci zanesljivo bili že davno katoličani; ko jih je njih umerla mati hotla enkrat v protestansko molitvenico spraviti, so ji hčere naravnost rekly, de ne morejo nobeniga dopadenja imeti nad opravilam, kjer se Mati Božja ne časti.

Rim. Zlato rožo, ki jo sv. Oče vsako leto prvo nedeljo v postu posvetijo, in kaki izverstni keršanski kraljici podarē, je mende letas francoski cesarici Evgenii namenjena.

* C. k. poslanec v Rimu, grof Esterhazy, se bo zavolje slabiga zdravja v pokoj podal; na-lednik mu bo mende grof Colloredo, avstrijski poslanec v Londonu. — Kardinal Bianchi je umerl. —

V Parizu je umerl malopridnež in zasmehljivec svetih reči, Henrik Heine, kteri je marsikterimu vetrenjaku še bolj glavo zmešal. Ne duhovna, ne petja, ne molitve, ne žalostnice ni bilo pri njegovim truplu. Bil je grozin, leden pogreb za ledenim nejevercam, stekleno merzlo obnebe, huda sapa, vnemarni ljudje so ga spremljevali, in eden za drugim so se umikali, de bi svojih opravil ne za-

mudili. — Nespremišljeni občudovavci puhlih, prevzetnih zaničevavcov svete vere, gerdih pisarij nečistih reči, kdo zmed vas bi hotel zdaj na Heine-tovim mestu biti?

Turako. Nek anglešk časnik piše, de je večturkov v Aintab-u v Sirii h keršanstvu prestopilo, in so bili zavoljo tega tepeni in v pregnanstvo odpravljeni. — V Antivari so jeli katoliško cerkev zidati iz milih darov cele Evrope. Poten-ski vikši škof nad delam čuje. —

Drobtine.

Strašno se mašuje pravica Božja nad hudodelnikam.

Pred nekaj leti se je na Francoskim to le zgodilo. Nekiga popotnika po noči v gojzdu napade razbojnik in poropa mu 12 frankov. Misli je, de nima več. Popotnik prestrašen teče kolikor more, in pride do neke najemniške hiše, kjer ga je gospodinja sprejela in mu na senu prenočevanje odkazala. Nespremišljen je bil povedal, kako je bil obropan, de se mu je pa vender po sreči izšlo, ker je še veliko denara unesel. Gre k počitku, pa ne more spat, ker je bil preveč prestrašen.

Kmal pride njen mož in povē svoji vredni tovaršici, de je nekiga tujca za 12 frankov obropal. Ona mu povē, de je ravno tisti na svistih in de ima veliko denara pri sebi. Zgovorita se, ga umoriti in obropati. O poli noči je imel dedec na svisle iti in tujca dolj vreči, baba pa de mu bo s sekiro poslednji udarec pertisnila. Vse to je ubožec na seru v svoj strah in grozo slišal; zaupal je pa v Boga in ni zgubil serčnosti. Mesec mu je pomagal; pri njegovim sjanji je dobil čverst kol, in je sklenil, se ž njim na življenje in smert braniti.

O poli noči sliši tihe stopinje in po tem nekoga, ki se je po lojtri gori plazil. Zdaj se terdo vstopi, stisne s silno močjo svoj kije, in počti tako močno čez glavo, ki se je čez lestvico pomohila, de se je tepec, ko bi trenil, čez lestvico na tla prekucnil. Spodej je stala kervi žejna najemničarica s sekiro in je svojimu zalimu možu čepino ubila, češ, de je ptujec.

Oteti tujc na vse zgoodej v jutro, hvaležin Bogu za dvojno otebto, teče in naznani bližnji sodni, kaj de se je zgodilo. Tudi nečloveška žena je potlej po pravičnim maševanju Božjim zasluženo plačilo dosegla.

Arabski jezik je gotovo zmed nar težjih jezikov, piše g. misijonar Gostner iz Hartuma, zlasti slovniška beseda, ker je brez vsih glasnic, in se na ravno tistim mestu zamore izgovarjati a, e, i, o, u. To je žalostna reč za misijonarje; ali marsikterikrat pa tudi iz tega kaj smešniga izhaja. Naš kuhar nekiga dne zjutraj reče svojimu hlapcu: Pojdi na vert po dva kozlička; vodonosu pa reče: ti boš pa zaklal, po kar je uni šel. Hlapec ni prav razumel, gre na vert in pride z dvema najemnikama (delavcama) nazaj. Vodonos je nož nabrusil ter pripravljaj konopec (štrik) in vse potrebno, de bi to zaklal, kar bo hlapec pripeljal. Ko pa dva možaka za njim prideta, mesar debelo gleda; pa tudi dninarja ništa bila zadovoljna in sta rekla, de se za piaster (šestico) duine kratko nikar ne dasta klati. In tako se je pomota poslednjič pojasnila. —

Mili darovi.

Za misijon gosp. Olivieri-ta.

Gosp. Gasperlin 2 gld. — Gosp. Val. Plemel 2 gld. 30 kraje. — Gosp. Jan. Šu'er 2 gold. 30 kraje.

Duhovske zadere.

Gospod Jožef Grad, duhoven na Vinicah, pride na Kerko za družiga kaplana.

Smedniška fara je po podanji v pokoj gospod fajmoštra S. Kavalarja izpraznjena. Prošnjiki naj bi svoje prošnje zanjo v 6 tednih od 27. sušca do častitiga stolniga kapiteln v Ljubljani v knežješkojški pisarnici oddali.